

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Panarion, Hoc Est, Arca Medica Variis Diuinæ Scriptvræ
priscorumq[ue] Patrvm Antidotis aduersus Animi morbos
instructa**

Busaeus, Johannes

Moguntiae, 1608

Ingratitudo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54834)

do laxata mollescat atque depereat. Nec nostri animi tam parua brevisque laxatio te offendat ò iuuenis, inquit B. Toannes, nam nisi rigor intentionis remissione aliqua relaxetur, virtuti Spiritus cum necessitas poscit, obsecundare non poterit.

VIDE. V. Conscientia scrupulosa. Desperatio. Illusiones spirituales. Immortificatio passionum. Inobedientia. Iudicium proprium. Iudicium temerarium. Presumptio. Voluntas propria.

INGRATITVDO IN DEVM, ET
alios benefactores.

Remedia contra ingratitude.

I REMED. Considera oracula diuini verbi, in quo primo ingrati arguuntur, dignique poena pronunciantur. nam apud Isaiam propheta de Iudaeis ob ingratitude Deum queritur his verbis. *Filios enutriui, & exaltaui, ipsi autem spreuerunt me.* Apud Lucam vero Saluator similiter queritur de nouem leprosis à se mundatis, dicens. *Decem mundati sunt, & nouem vbi sunt? non est inuentus, qui rediret, & daret gloriam Deo, nisi hic alienigena.*

Isa. 1. 2.
Luc. 17. 17.
2. Tim. 3. 2.
Sap. 16. 29.
Prou. 17. 13.
1. Thel. 5. 18.
Col. 3. 15. 16.

B. Paulus in altera ad Timotheum epistola ingratos inferit catalogo improborum. *Erunt, inquit, nouissimis temporibus homines seipsos amantes, cupidi, superbi, blasphemae, parentibus non obediens, ingrati scelesti, &c.* Et sapiens. *Ingrati spes tanquam hybernalis glacies tabescet, & disperiet, tanquam aqua superuacua.* Et. *Qui reddit mala pro bonis, non recedet malum de domo eius.* 2. gratiarum actionem nobis commendat. Vnde Apostolus. *In omnibus gratias agite.* Et. *Grati estote.* Et. *Omne quodcumque facitis in verbo aut in opere, omnia in nomine domini nostri Iesu Christi, gratias agentes Deo & Patri per ipsum.* Et. *Gratias semper agentes pro omnibus in nomine Domini nostri Iesu Christi Deo & Patri.* Ita fecit psalter regius dicens. *Benedic anima mea Domino, & noli obliuisci omnes retributiones eius.*

Eph. 5. 20.
Psal. 102. 2.

II. REMED. Considera SS. Patrum dicta de ingratitude & gratitudine. S. BERNARDVS in Cantica. *Ingratitudo inimica est animae, exinanitio meritorum, virtutum dispersio, beneficiorum perditio. ingratitude ventus vrens, siccans sibi fontem pietatis, rorem misericordiae, fluentia gratiae.* Et de Euangelio sepem panum. *Ingratitudinem profus odit anima mea. Peremptoria siquidem res est ingratitude, hostis gratiae, inimica salutis. Dico ego vobis, quoniam pro me si peccet nihil ita displicet Deo, praesertim in filiis gratiae, in hominibus conversionis, quem admodum ingratitude, Vias enim obstruit gratiae.* S. AVGVSTINVS in soliloquiis. *Recolam ad mentem meam omnia bona Domine, quae fecisti mihi à iuuentute mea in omni vita mea. Scio namque quod ingratitude multum tibi displiceat, quae est radix totius mali spiritualis, & ventus quidam desiccans & vrens omne bonum,*

Bern. serm. 52.
Id. serm. 2.
Aug. c. 18.

D d obtru-

obstruens fontem misericordiae tuae super hominem, qui & mala iam mortua oriuntur, & viua iam opera moriuntur. Et libro de spiritu & littera. Cultus Dei in hoc maxime constitutus est, ut anima ei non sit ingrata: unde in ipso verissimo, & singulari sacrificio Domino Deo nostro gratias agere admonemur. Deus enim honorum nostrorum non indiget, ait Dauid. Cum quo conuenit illud in libro primo contra aduersarium legis, & prophetarum, dum exponit verba psalmi 49. Sacrificium laudis honorificabit me. Quod est autem, inquit, sacrificium laudis sacrificium, quam in actione gratiarum? Et unde maiores agende sunt Deo gratiae, quam pro ipsius gratia per Iesum Christum Dominum nostrum? Quod totum fideles in Ecclesiae sacrificio sciunt, cuius umbrae fuerunt omnia priorum genera sacrificiorum. IOAN. CHRYSOSTOMVS ad populum Antiochenum. Nullum gratiarum actioni par bonum, quemadmodum blasphemis peius nihil. Et rursus. Magnus thesaurus gratiarum actio, magna diuitia, inconsumptum bonum, armatura fortis: sicut blasphemia ingruentem tacturam intendit ijs, qui peierare solent, plura insuper perire facit. Perdidisti pecunias? Si gratias quidem egeris, animam lueratus es, & maiores nactus es diuitias, quia Dei benevolentiam hausisti amplius: si vero blasphemaueris, insuper & salutem tuam amisisti, & quam habuisti animam. S. AMBROSIVS libro primo officiorum. Conferre gratiam bonum est, at qui referre nescit durissimus. Humanitatis exempla ipsa terra suggerit. spontaneos fructus ministrat, quos non seueris multiplicatum quoque reddit, quod accepit. In proverbiis quoque habes, quod ita plurimum redhibitio ista gratia apud Deum consuevit valere, ut etiam in die ruinae inueniat gratiam, quando possunt praeponderare peccata. Et quid aliis utar exemplis, cum Dominus remunerationem ubertorem sanctorum meritis in Euangelio pollicetur, atque exhortetur, ut opere mur bonum opus dicens, Date, & dabitur vobis mensuram bonam, comotam, superfluentem dabunt in sinum vestrum. Et alibi in sermonibus. Dic mihi, num si aliquid de tuo cuiusque largiris, expectas ut tibi gratias agat, ut benedicat domum, de qua ei humanitas sit tributa? Qui si forte gratias non agit, quemadmodum a te denotatur ingratus? Ita ergo & a nobis expectat, qui nos pascit. Deus ut pro praestitis ab eo esctis illi gratias referamus, & sancti, donis ipsius laudes et dicamus. Caterum, si accipientes diuina munera taciti & immemores fuerimus tanquam ingrati & indigni eorum subministracione fraudabimur. SENECA in libris de beneficiis. Inter plurima, maximaque vitia nullum est frequentius, quam ingrati animi. Et. Per se fugienda res est ingratum esse quoniam nihil aequae concordiam humani generis dissociat, ac destrahit quam hoc vitium. Et. Non referre beneficiis gratiam & est turpe, & apud omnes habetur. Ingratus est, qui beneficium accepisse se negat, quod accepit. Ingratus est, qui dissimulat. Ingratus, qui non reddit. In gratissimus omnium, qui oblitus est.

III. REMED. Considera beneficiorum diuinorum tam generalium, quam specialium in te omnisque hominis collatorum, conferendarum

Id. cap. 11.

Psal. 142.

Id. c. 18.

Chryl. hom. 1.

Amb. c. 11.

Luc. 6. 38.

Id. serm. 41.

Sen. lib. 1. c. 1.

Lib. 4. c. 18.

Lib. 3. 1.

dorum magnitudinem & multitudinem, & intelliges ingratis nihil esse in-
 quitus, vt loquitur alicubi Ambrosius. Ea considerans B. Basilius homi-
 lia in martyrem Iulittam. *Si quando, inquit, letius arridet vita institutum,*
illam depromamus Davidi vocem. Quid retribuam Domino pro omnibus quæ re-
tribuit mihi? Ex nihilo effecit vt essemus, ac produxit, dono rationis ornauit, inuen-
tum ariam ad vitam tuendam gratuito contulit. Et terra visceribus alimenta e-
duxit. In ministerium dedit omnigenum pecus. Propter nos imbres, sol montana,
campestrisque regio pulchrè exulta. Propter nos amnes fluunt, promanant fon-
tium scatebræ, mare ad negotiandum naues admittit, è fodinis effudiuntur opes. At
quid opus est hæc persequi? Deus ipse salutis nostræ causa inter homines conuersatus
est, verbum caro factum est, & habitauit in nobis, Sol ipse iustitia medius eorum
factus est, qui sedent in tenebris, vita ipsa venit ad mortem, mortem autem cru-
cia: ob mortuos resurrexit, Spiritus sancti charismata distribuit, multiplices coronas
promisit, delicias paradisi, regni cælestis gloriam, & cætera, quæ numerari non
queant, merita vt exclamemus. Quid retribuemus Domino pro omnibus quæ re-
tribuit nobis? Rectè dicit, retribuit. Quam enim rependis pro accepta gratia
gratiarum actionem, in numerum refert, & habet beneficii loco; qui licet ali-
ud nil accipiat, quam quod suum est, solidam tamen retribuit gratiam, ac si pro-
pria dedisset. Hoc idem antidotum ad euellendam ingratitude[m] v-
berius dilatat Chrysostomus homilia. 27. in Genesin. & Ambrosius li-
bro primo de Iacob & vita beata cap. 6. Vide meditationes de beneficiis
 diuinis in Enchiridio nostro.

Amb. in præf.
 Psal. 35.
 Basil. hom. 5.
 Psal. 135. 15.

IV. REMED. Certa tempora tibi quotidie describe, quibus Deo
 gratias agere consuecas, maximè cum nulla hora sit, nullum mo-
 mentum, quo non beneficio Dei utamur, vt docet in Soliloquiis Au-
 gustinus. *In Deo enim viuimus, inquit Apostolus, mouemur & sumus;*
 Ea tempora his verbis descripsit AMBROSIVS in sermonibus. *Qui est*
 vilis Christianus semper debet Domino suo laudes dicere, & in eius gloriam o-
 mnia procurare, sicut ait Apostolus. *Siue manducatis, siue bibitis, siue aliud*
quid facitis, omnia in gloriam Dei. Ergo cum in diluculo surgimus, debemus pri-
usquam procedamus è cubiculo gratias agere saluatori, & ante omnes actus
seculi actus habere pietatis, qui nos quiescentes & dormientes in lectulis custodi-
uit. Vt enim ego securus dormiam, ille perurgilat. Sed & cum vespera diem
claudit ipsi debemus per psalterium laudem dicere, & gloriam eius modulata
suauitate concinere. Hoc enim non solum docemur ratione, sed etiam admonemur
exemplis. Nonne enim videmus minutissimas aues, cum diem aurora produ-
xit in quibusdam nidorum cubiculis varia dulcedine personare, vt creatorem suum,
quia loquela non possunt, suauitate demulceant? Aues propter vilissimas escas gra-
tias agunt, tu preciosissimis epulis pasceris, & ingratus es? Imitare ergo frater
 D d 2 aues

Aug. c. 11.
 Act. 17.

Amb. serm. 49.
 1. Cor. 10. 31.

Basil. hom. 5.
1. Cor. 10. 31.

antes mane & vespere creatori gratias referendo. Et si es duobus imitare Iustitiam, quæ & nocturna spacia perniciosa cantilena decurrit. B. BASILIVS loco supra citato, cum eadem Apostoli verba. Siue comeditis, siue bibitis, &c. percensuisset, plura tempora gratiarum actioni deputavit. Accumbens, inquit, mensæ ora, edens panem largiori gratiam repende. Tunicam indueris? gratias age, benigno donatori, qui commodum tibi aestate, hyemeque tribuit vestimentum. Diem peregisti? refero gratiam illi, qui solem immeritis in ministerium indulgit. Si in cælum, & eximiam siderum pulchritudinem aciem oculorum defixeris, supplica Domino, qui cuncta hæc in sapientia condidit, &c.

1. Thess. 5. 18.

V. REMED. Coneris ad summam perfectionem virtutis gratitudinis aspirare, ut Deo gratias agas æquè in aduersis, atque prosperis, secundum illud Apostoli. Gratias agite in omnibus, nam mox subiicit. Hæc est enim voluntas Dei in Christo Iesu in omnibus vobis. Quis verò tergiversetur obsequi diuinæ voluntati? Deinde exemplo sanctissimi

Iob. 1. 21.

Iob qui tantum non calamitatibus obrutus tamen accinuit. Sicut Domino placuit, ita factum est. Sit nomen Domini benedictum. Certe, quemad-

Marth. 5. 44.

modum diligere amicos, qui nobis benefaciunt, & gratias agere in prosperis nobis commune est cum Ethnicis, sic diligere inimicos, qui

Hier. li. 3. in c. 5.
Eph. 5. 20.

nobis malè volunt, & gratias agere in aduersis proprium est Christianorum, secundum doctrinam omnium SS. Patrum. HIERONYMVS commentario epistolæ ad Ephesios; exponens verba Apostoli,

Iob. 1. 21.

Gratias agentes semper pro omnibus, ita scribit: Dupliciter intuentiam, ut & in tempore & pro omnibus quæ nobis accidunt Deo gratias referamus: ut non tantum pro his, quæ bona putamus, sed etiam quæ nos coarctant, & contra nostram veniunt voluptatem in Dei preconium mens lata prorumpat, & dicamus.

Nudus exiui de utero matris meæ, nudus & redeo: Sicut placuit Domino, &c. Hæc actio gratiarum apud prudentes viros, & generaliter & specialiter obseruatur. Generaliter, ut gratias agamus Deo, quod nobis Sol oritur, dies currit, nox mutatur in requiem, &c. Specialiter verò, quando in Dei beneficijs quæ nobis accidunt gratulamur. Sed hoc & gentilis facti, & Iudeus, & publicanus, & Ethnicus. Christianorum propria virtus est etiam in his, quæ aduersa putantur, referre gratias creatori. Qui sibi sanctiores videntur, solent Deo referre gratias, quod de periculis vel miserijs liberati sunt. Sed iuxta Apostolum hæc virtus est maxima, ut in ipsis periculis atq; miserijs Deo gratia referantur, & semper dicamus. Benedictus Deus, minora me scio sustinere, quam mereor, hæc ad mea peccata parua sunt, nihil mihi dignum redditur. Hic animus Christiani est, hic crucem suam tollens sequitur Salvatorem quem nec orbis, nec damna debilitant. Quod, ut Flaccus in Lyrico carmine ait. Si fractus illabatur orbis impavidus ferient ruina. Idè argumentum fuscè persequitur. Chrysost. homilia prima ad populum Antiochenum, & homilia

milia octaua in epistolam ad Colossenses. Basilius loco allegato tractans verba Pauli. *In omnibus gratias agite.* Augustinus concione prima in Psal- mum 32. Et in Psalms 48. partem secundam concione secunda.

VIREMEDIUM. Considera quam grata sint pro exiguo beneficio bru- ta animantia, non domestica solum, sed etiam ferocissima. *Officia,* inquit Seneca libro primo de beneficiis, *etiam fera sentiunt. Nec vllum tam imman- sulum animal est, quod non cura mitiget, & in amorem sui vertat.* Leonum ora à ma- gistris impunè tractantur. Piger à Salomone ad formicam ablegatur, vt ab ea discat industriam, quanto magis ingratus ad similes bestias. Publii Mimi dictum est. *Dixeris maledicta cuncta, si ingratum dixeris.* Et M. Tullii. *In ingrati- tudinis vitio nihil mali non inest.* B. AMBROSIVS in Hexameron ablegat in- gratos ad canes. *Quid, inquit, de canibus loquar, quibus insitum est natura quadam referre gratiam, & sollicitas excubias pro dominorum salute pretendere. Quis non eru- bescat gratiam bene deserventibus non referre, cum videat etiam bestias refugere cri- men ingrati? Et ille, impericia alimonie seruant memoriam, tu non seruas salutis ac- ceptam?* Idem facit BASILIUS. *Memoria, inquit, beneficiorum animantis huius, quem beneficiorum immemorem non pudore asperserit. Iam quidem & interfectis à la- tronibus in solitudine domitis complures à cadaveribus canes non receperunt, sed ibidem expirasse memoria traditur. Nonnullos etiam cade adhuc recente duces illis fuisse, qui latrones inquisierunt, & ad pœnam maleficos rapi fecerunt? Quid hic dicent, qui nullo suam opificem, altoremq; Deum prosequuntur amore? De Leonum in gratitudi- ne erga benefactores mira extant exempla apud Ecclesiasticos & pro- fanos scriptores. Vt apud Sophronium in prato spiritali, de Leone, qui ob spinam à B. Gerasimo Abbate è pede euulsam, recedere à cœnobio no- luit, ipsoq; mortuo magno rugitu edito & ipse sepulcro eius incumbens expirauit. Quod vulgo putatur. S. Hieronymo, ob similitudinem nomi- nis, accidisse. Deinde apud A. Gellium in noctibus Atticis de alio, qui passus est se ob simile beneficium ab Androdo seruo fugituo per urbem Romam instar canis deduci acclamante populo. *Ecce leo hospes hominis; ecce homo medicus leonis.* Ac deniq; aquid Matthæum Paris in historia An- glicana de alio, cum ingenti serpente, & Ioanne Vitali ciue Veneto ingra- tissimo in fossam altissimam delapsis, ex qua historia liquet, quanta homi- nis ingratitude, ambarum verò illarum ferarum gratitudo in liberato- rem suum extiterit. Eam, quia multis forte ignota, hic subiiciam, **VITA- LIS,** inquit, *Venetus ciuis, diues & auarus, cum daturus esset filiam suam nuptui, vt mensam prepararet lautiorem, venatum iuit in quandam forestam vastissimam & desertam, mari conterminam. Et cum per denia eremi solus vagaretur, arcum exten- tum baiulans cum sagittis, cupiditate ferina ductus, incidit forte in fontem & pedi- cam, leonibus, vrsis, & lupis subtiliter preparatam. A qua, cum os strictum esset, & pauimentum profundum & amplum, nullo modo potuit ascendere, vel euadere. I. uenit**

Col. 7.
1. Theil. 5. 12.

Sen. c. 7.

Prou. 6. 6.

Ad Atticum 2.
Amb. lib. 6. c. 4.

Bas. hom. 9. in
Hexam:

Pratum Spir.
c. 107.

A. Gell. lib. 4.

Paris. pag. 241.

autem in ea, qua eodem casu in ipsam inciderant, duo crudelia animalia, leonem & magnam serpentem: sed ipsum Vitalem, qui se signo crucis praeuinit, nequaquam inuaserunt, licet famelicis nimis & proteruis. Morabatur ergo illic tota illa nocte, & die sequenti clamans & eiulans, & mortem suam tam probrosam lamentando deplorans. Accidit autem, ut quidam pauperculus carbonatorum syluicola, dum pergeret, quasi quilias ibidem lignorum colligendo, audiret clamorē & planctum quasi subterraneum, & vocem sequens peruenit ad os putei & introspectens ait. Quis es, quem audio? Et Vitalis gansus supra id quod dici potest, respondit alacriter. Ego sum miser, VITALIS cognomento, Venetus, qui ignarus muscipularum harum in foueam istā incidi, feris uicinis deuorandus, qui fame & timore contabesco. Sunt. n. hic duo, qua nimium pertimesco animalia, leo, scil. quidā & anguis: sed adhuc Domino protegente, cuius signo me communiui, me non inuaserunt: tibi reseruatus sum, ut tibi beneficiam, erue me & bene tibi erit: ecce tibi dimidium bonorum meorū concedo, videlicet quingenta talenta: sum enim mihi mille, At pauper. Si dictis facta compenses faciam quod desideras & hortari. At Vitalis dicta sua multis & magnis iuramentis, Domino interposito pro fideiussore, & fide media confirmauit. Et cum colloquerentur, Leo motu cauae saltuq. iucundo, & similiter anguis blando sibilo, & rotius corporis volubilitate eidē pauperi applauserunt, quasi liberationem suam cum Vitale postulantes. Et statim pauper domum suā festinus abiit, scalamq. cum funiculis, quos nouerat necessarios cū summa festinatione praeuinit, & rediens dimisit eā in puteū solus. Et statim, imō raptim & certatim Leo & Anguis per gradus scala ascendentes ipsi pauperi applauserunt, & circumcuntes pedes eius volutabantur coram eo letabundi, quasi gratiarū actiones pro liberatione sua referentes eidem. Postea verō pauper ipsius Vitalis ascendentes manum apprehendit, & deosculans ei dixit. Vuat manus haec, eia eia gaudeo plane, quia voti compos effeci me. ui. & luxuriam, donec ad notitiam itineris perueniret, Et Vitali recedenti ait. Sylvanus pauperculus. Quando, & ubi persolues mihi debita? Et Vitalis intra diem quartum in Venetia, videlicet in palatio meo, & quidem famis sum est, & reperire nō est difficile. Rediit Sylvanus ad domunculam suam ut pranderet. Quo sedente ad mensam, ecce Leo, qui liberauerat, apportans hinculū intrauit, & appesus mensae praedentis blandus & mansuetus, quasi offerens illum pro premio beneficii liberationis, & applaudens mitissimus sine rugitu, & ira, aut alicuius lesione recessit. Et sequebatur eum Sylvanus ludens corā eo, & lingens pedes eius, ut sciret ubinā fuerit cubile eius (admirabat ur enim vehementer tantā Leonis mansuetudinem) & postea rediit, ut pranderet. Et cū cibū sumeret, ecce & serpens liberatus adfuit, gemmā pretiosam in ore deferens, apposuitq. eidē Sylvano, tanquā liberatori suo, & illā in disco suo reposuit, seseq. spiris volubilib. ante ipsum volutans & ludens applausit, quasi grates referens ei pro impenso sibi beneficio, & blando emissō sibilo nullū ledens recessit; quē similiter sequebatur Sylvanus, p. admiratione, ut de cauerna eius certificaretur. Elapsis igitur duob. vel trib. dieb. Sylvanus secū deferens gemmā suā pretiosam, quam serpens suus attulerat, Venetiā adit, ut à Vitali promissa reciperet. Et inuenit eum cum concub. vicinis, p. gaudio liberationis, conuiuantiem. Quem Sylvanus seorsim euocans, & secretius alloquēs, (quia ignotū se simulanti) dixit

dixit, Amice, q̄ debes. At ipse toruo vultu respondit. Quis tu? quid exigis? At ille
 Quingenta talenta mihi à te p̄ beneficio tibi facto, ex pacto p̄missa. At Vitalis. Ita tã le-
 uiter velles lucrari, q̄ ego p̄ longa tempora laboriosè acquisiui? & p̄cepit familia sua, vt
 caperetur quasi delirans, p̄ tanta temeritate incarcerãdas. Quod Syluanus intelligens
 rep̄tino saltu à Domino exiuit: & veniens ad Pratoriu, hac omnia seriatim iudicib:
 ciuitatis intimauit. Qui eũ nõ planè crederet, ostendit gemmã sibi à serpente gratiarũ loco
 datã, & illico vnus ciuiũ, quẽ virius lapidẽ nõ latebat, ipsũ magno pretio cõparauit.
 Vt autẽ oẽs inde redderet certiores Syluanus, ali quos de ciuib. duxit ad latibula Leonis et
 serpẽtis, q̄ adhuc Syluano tanquã liberatori applauserũt. Certificati igitur Iudices de res-
 reitate, cõpulerũt Vitalẽ reddere, q̄ p̄misit, & satisfacere p̄ iniuria. Hęc referebat rex
 RICHARDVS musicus, ingratos redarguẽdo. Hucusq̄ Matthæus Paris. Richar-
 dus iste rex Anglorũ fuit primus eius nõminis circa annum Dom. 1195.
 VII. R. E. M. Cõsidera exẽpla eorũ, q̄ ob ingratitude à Deo puniti sunt.
 Primũ sit primi hominũ parantis Adã. De quo B. Aug. lib. 21. de ciuitate
 Dei. Quanto magis homo fruebat̄ur Deo, tanto maiore impietate dereliquit Deũ, & fá-
 ctus est malo dignus aeterno, q̄ hoc in se perem̄it hõnũ, q̄ esse posset aeternũ. Hinc est vni-
 uersa generis humani massa damnata, quoniã q̄ hoc primitus admisit cũ ea, q̄ in illo fue-
 rat radicata, sua stirpe punitus est, vt nullus ab hoc debito, iustoq̄ supplicio, nisi miseri-
 cordia & indebita grãtia liberetur. Alterum est filiorũ Israel, vel Iudæorũ, de
 quib. Chrysostr. in sermone cõtra Iudæos, gẽtiles & hæreticos. Vultis cogno-
 scere quãta Iudæis fecit Deus, & p̄manserũt semp in grati? Septuaginta & quinq̄ ani-
 ma Egyptũ ingressa fuerũt, & facta sunt sexcenta millia. Mortuus est Ioseph, & sur-
 rexit altus rex, q̄ in memor Ioseph afflixit eos valde. Clamauerunt ad Dominũ, & Do-
 minũ misit eos ad M. sen. Is eduxit eos ex terra Egypti, & duxit in desertũ. Et querun-
 tur Mosi. Eduxisti nos in desertũ, vt occideres quasi nõ sint sepulchra in Egypto, Cogno-
 sce ingratitude. Sed rẽ maiore vide. Quadraginta annis fuerunt in deserto, capillus q̄
 ipsorũ nõ creuit, neq̄ vnquis nõ vestis sordidata, nec calceus attritus, nõ seminauerunt,
 nec messuerunt, nõ pinsuerunt nec coxerunt panes, sed panẽ de celo comederũt, & post tot
 beneficia dixerunt Aaron. Da nobis Deos, q̄ nos p̄cedant, &c. Tertiũ est Ezechẽ re-
 gis, de quo B. Hier. lib. 11 cõmentariorũ in Isaiã. Tradunt Hebræi ideo egrotãsse
 Isaiã, quoniã post inauditã victoriã Iudæorũ, & Assyrii regis interitũ nõ cecinerũt
 laudes Domini, quas cecinit Moses Pharaone submerso, & Debhora interfecto Sycara,
 & Anna genito Samuele, vnde commonitum esse fragilitatis sua. Quartum Iudæ
 proditoris qui suspensus crepuit medius, de quo S. Ambrosius de Virgi-
 nibus. In proditore Dominus hoc grauissimũ inuenit, quo eius condemnaret perfidi-
 am, quã grãtia vicem non representauerit, & committit, & amicitia venenũ malitiã
 miscuerit. Itaq̄ sic ait. Tu vero homo vnanimis, dux meus & notus meus, qui semper
 meũ dulces capiebas cibos, hoc est, nõ potest suscipi istud, quia vnanimis appetisti eũ
 qui tibi donauerit grãtia. Nam si inimicus meus maledixisset mihi, suscipissem ves-
 que, & ab eo qui oderat absconderem me. Inimicus vitari potest; amicus non potest, si
 inficiari velit. Itaq̄ ad aceruandam peccati inuitãam, non dixit. Tu verò seruus meus,

D. Aug. 12

Chry.

Amb. in c. 22.
Luca

Apostolus meus, sed vnanimis meus, hoc est, non meus, sed etiam tuus proditor es, qui romanum prodidisti. Et libro 10. in Lucam ad verba Christi. Iuda osculo filium hominis tradis? Ostendisti Domine, quem traderet, dum dicis, filium hominis, quia caro non diuinitas comprehenditur. Illud tamen plus confutat ingratum, quod eum tradiderit, qui cum esset Dei filius, propter nos tamen filius hominis esse voluisset. Quasi dicat. Propter te suscepi ingratus, quod tradis in hypocrisis.

VIDE. V. Amor sui Immortificat in passionum. Superbia. Tepiditas.

INOBIEDIENTIA

Remedia contra Inobedientiam.

1. Reg. 15. 23.
Rom. 5. 19.

Deut. 17. 12.
Deut. 21. 18.

2. Thess. 3. 14.

Heb. 2. 2.
1. Reg. 8. 7.

Rom. 13. 2.
1. Reg. 15. 22.

Prou. 15. 28.
Deut. 17. 10.

Marth. 23. 3.
Rom. 13. 1.
Hebr. 13. 17.
Tic. 3. 1.
1. Pet. 2. 13.
Deut. 11. 27.

rou. 3. 22.
P
Isa. 1. 19.

I. REMEDIUM. Considera verbi diuini testimonia. Primo enim testatur graue esse crimē. *Quasi peccatū ariolandi* inquit Propheta Samuel, *est repugnare, & quasi scelus idololatria, nolle acquiescere.* Et Apostolus. *Per inobedientiam vnus hominis peccatores constituti sunt multi.* 2. pœna mortis corporalis vel spiritualis dignum. *Qui superbierit, ait in Deuteronomio, nolens obedire sacerdotis imperio ex decreto iudicis morietur homo ille.* Et. *Si genuerit homo filium contumacem, qui non audiatur patris aut matris imperium, & coercitus obedire contempserit, lapidibus eum obruet populus.* Et B. Paulus. *Si quis non obedit verbo nostro, per epistolam hunc notate, & ne commisceamini cum illis, vt confundatur.* Et. *Omnis peruariatio & inobedientia accepit iustam retributionem mercedis.* 3. docet per inobedientiam non hominem, sed Deum abiici. Vnde Dominus ad Samuelem. *Non te abiecerunt, sed me, ne regnem super eos.* Et Apostolus. *Qui potestati resistit, Dei Ordinationi resistit.* 4. collaudat virtutem obedientiæ. *Melior est obedientia, ait Samuel ad Saul, quam victimæ, & auscultare magis, quam offerre arietem.* Et Salomon. *Mens iusti meditatur obedientiam.* 5. hortatur ad illam. Vt in Deuteronomio. *Facies, quodcumque dixerint qui præsumunt loco, quem elegerit Dominus. & apud Mathæum. Omnia quaecumque dixerint vobis seruari & facite.* Et Paulum. *Omnia anima potestatibus sublimioribus subdita sit. Et. Obedite præpositis vestris, & subiaceate eis.* Et. *Admone illos principibus & potestatibus subditos esse.* Et apud B. Petrum. *Subiecti estote omni humani creaturæ propter Deum.* 6. promittit obedientibus mercedem. Vt in Deuteronomio. *Et propono in conspectu vestro hodie benedictionem & maledictionem. Benedictionem, si obedieritis mandatis Dei vestri. Et in Prouerbiis. Custodi legem meam, atque consilium, & erit vita anima tua.* Et apud Isaiam. *Si volueritis & audieritis me, bona terra comedetis.*

II. REMED. Considera SS. Patrum dicta. S. BASILIVS in principio